

“La Creu, la Santa Creu!, pesa”

En celebrar la festa de l'Exaltació de la Santa Creu, vas suplicar al Senyor, amb totes les forces de la teva ànima, que et concedís la seva gràcia per «exaltar» la Creu Santa en les teves potències i en els teus sentits... Una vida nova! Un doble segell: per donar fermesa a l'autenticitat de la teva ambaixada..., tot el teu ésser en la Creu! —Vejam, vejam. (Forja, 517)

14 de setembre

La Creu, la Santa Creu!, pesa.

—D'una banda, els meus pecats.
D'una altra, la trista realitat dels
sofriments de la nostra Mare
l'Església; l'apatia de tants catòlics
que tenen un «voler sense voler»; la
separació —per diversos motius—
d'éssers estimats; les malalties i
tribulacions, alienes i pròpies...

La Creu, la Santa Creu!, pesa: *Fiat,
adimpleatur...!* —¡Faci's, compleixi's,
sigui lloada i eternament exalçada la
justíssima i amabilíssima Voluntat de
Déu sobre totes les coses! Amén.
Amén. (Forja, 769)

La Creu no és la pena, ni el disgust, ni
l'amargura... És la fusta santa on
triomfa Jesucrist..., i on triomfem
nosaltres, quan rebem amb alegria i

generosament allò que Ell ens envia.
(Forja, 788)

Sacrifici, sacrifici! —És veritat que
seguir Jesucrist —ho ha dit Ell— és
portar la Creu. Però no m'agrada
sentir com les ànimes que estimen el
Senyor parlen tant de creus i de
renúncies: perquè, quan hi ha Amor,
el sacrifici es fa de gust —encara que
costi— i la creu és la Santa Creu.

—L'ànima que sap estimar i donar-se
així, s'omple a vessar d'alegria i de
pau. Així, doncs, ¿per què insistir en
«sacrifici», com si es busqués consol,
si la Creu de Crist —que és la teva
vida— et fa feliç? (Solc, 249)